

Другий рік поспіль Остапа відвозили до Ба на дачу на все літо. І так само другий рік мама не спілкувалася з Ба, Ба не ходила на роботу, а дача, на яку колись усі разом їздили смажити шашлики та купатися в річці, стала для Ба домом і все частіше називалася просто «селом».

Ба казала, що це пенсія, а тато наполягав, що в Ба відбувся дауншифтинг. Останнє слово здавалося Остапові значно цікавішим, але, так чи інак, воно означало, що Ба більше не носить напарфумлені костюми й туфлі на підборах, не стриже волосся рівним з усіх боків каре, що вона більше не директорка в офісі, куди скляний ліфт піднімається рівно одинадцять секунд і де всі з Остапом страшенно привітні. Ні, тепер Ба носила джинси й футболки, а зачіска в неї була сива й дуже коротка.

Звісно, Ба була крута як на бабусю. Особливо, як на бабусю в селі. Так навіть Лесь казав. А Лесь знався на бабусях — у нього їх було дві: звичайна та пра. Також він знався на крутості, адже був старший за Остапа майже на два місяці й мав власний айпад із купою ігор. Щоправда, зараз йому дозволяли грати тільки годину на день, бо, як казала Лесева мама, «не для того їх із молодшим братом відсилали в село, щоб вони глипали в екран, а для того, щоб набиралися здоров'я!» У Остапа була така сама місія: набиратися здоров'я. Тож вони з Лесем дуже швидко зійшлися.

Цілий день хлопці могли ганяти на велах, які Лесь круто називав роверами, бігати по саду, збиваючи з гілок зелені грушки, сидіти на паркані чи валятися на березі річки. А коли приїздив Остапів тато, починалася справжня тусня: можна було досхочу купатися, длубатися в прибережному намুলі, обмазуючись багнукою, як «викапані пігмеї», і геть не зважати на невдоволення Ба. Бо тато-співучасник приймав удар на себе та вправно вів із нею перемовини.

— Ма, — казав він до Ба, — та ж канікули! Згадай себе малою.

— О-о, — кривилася Ба. — Я тільки козам хвости крутила — ото й уся розвага.

Потім Лесь розповідав, що пробував крутнути хвоста сусідській козі Аделі. Так вона вивернулася — і як буцне його в лоба! Аж зірочки закрутилися перед очима, як у мультику. «Добре, що на роги не взяла, бо став би як гудзик — із двома дірками», — казав Лесь. Остапові й самому кортіло «крутнути» та «зірочки», але надто вже Аделя лякала його своїм виглядом із будь-якого боку, а особливо ззаду.

II

Найбільше хлопцям подобалися вечірні посиденьки біля багаття, які влаштовував Остапів тато. Вони смажили все, що можна було насадити на патички, їли, обпікаючи пальці й губи, а потім пили духмяний чай і розповідали всілякі моторошні історії про клешопалих вовкураків, болотяних крокопотамів і ненажерливих пухнастопопих ящерів.

— Чого це вони пухнастопопі? — питався Остап у тата.

— Вводять в оману, — озивався той. — Підкрадаються задом — ну чисто тобі хом'ячки, а спереду зуби — о-о-отакі!

Навіть Ба від такого пирскала сміхом, а хлопці зойкали, підступно щипали один одного, хихотіли, проте часом усе-таки сторожко прислухалися до навколишніх звуків і вглядалися в густу теплу темряву.

Одного такого вечора, посеред страшної оповідки про лупатого качкобана, Лесь смикнув Остапа, тицяючи пальцем у кущі з боку річки, звідки світилися два жовто-зелені ока. Тато спинився на півслові, намацуючи дровиняку для захисту, але з темряви вийшло не химерне створіння п'ятьми, а дрібний і злодійкуватий на вигляд кіт.

— Очеретяний! — оголосив тато й замість дровиняки кинув коту шматок печеної картоплі.

Кіт понюхав картоплю, із виглядом «нема дурних таке їсти» підійшов до Ба й потерся об її ноги, а потім

припав до шкірок від сала, які хлопці повикидали на землю. Так у Ба з'явився кіт.

Спочатку йому дали ім'я Хаус, бо так справді називають очеретяних котів із джунглів (хоча, звісно, ніякий він був не очеретяний). Але на «Хаус» кіт не озивався, як і на «киць-киць», «на-на» чи «пс-пс». Навіть на «йди їсти» не реагував.

— Глухий, чи що? — знизала плечима Ба, насипаючи їжу в котячу миску.

— Він — Нечуй! — гукнув Остап, хапаючи кота під лапи й несучи до наїдків.

— Точно! Ненажерливий і пухнастопопий, — хихотнула Ба, дивлячись, як кіт наминає за обидві щоки.

Із Нечуєм життя стало цікавішим. Тепер Остап не так нудьгував, якщо Лесь їздив кудись із батьками чи стирчав свою законну годину вдома з айпадом. Із котом можна було гратися, рахувати його вуса чи просто гладити й чухати. Але найбільша користь від Нечуя була ввечері, коли він уможувався в Ба на колінах, поки та читала Остапові «Гаррі Поттера». Прикута до крісла Ба могла прочитати два чи три розділи.

— Скільки оце можна мене гнобити? — бурчала, перегортаючи сторінку. — Читай уже сам, Остапе, ти ж умієш!

— Ну, Ба-а-а, я ж читаю. Он, — він зиркав на невеличку барвисту читанку на тумбі, яку гортав, коли вже зовсім не мав чим себе зайняти чи згадував, що обіцяв мамі читати. — А про Гаррі тобі ж самій цікаво!

— Гм, — зводила брови Ба, але не проганяла Нечуя з колін і продовжувала.